

[Wilhelm.]

tvinge de ansatte til stille og roligt at passe de job, man ville nedlægge, og passivt vente på deres fyring.

Endelig hører det selvfølgelig med i billedet, at disse nednormeringer ikke indebærer nogen reel besparelse. Det holdt meget hårdt at få det frem, og der gik mange fejl-beregninger fra ministeriets side forud, men det vil huskes, at det endelig under den ekstraordinære samling i september lykkedes VS at fremtvinge en opgørelse, og den viste som bekendt, at nettobesparelsen, dvs. den reelle besparelse, er nul og niks, når alternativet er arbejdsløshed. Og alternativet er arbejdsløshed, måske ikke for de 5.000, der fyres, men så for 5.000 andre, hvis beskæftigelsesmuligheder optages af de 5.000 fyrede.

Jeg vil i den forbindelse beklage, at socialministeren i sit svar på forespørgslen fremsættelse ikke kommenterede og ikke besvarede det spørgsmål, vi har rejst gennem socialudvalget, og som vi gentog her over for socialministeren og finansministeren i tirsdags under anden behandling af finansloven, og som går ud på: hvordan går det til, at der i det nye finanslovsforslag er en nedgang på de samlede driftsudgifter til daginstitutionerne på tæt ved 700 mill. kr.? De såkaldte besparelser her udgør jo kun knap 200 millioner. Konsekvensbesparelsen, de manglende 10.300 pladser, udgør, som jeg har redegjort for, ca. 150 mill. kr. Der mangler altså 350 mill. kr.

Det bygger på, at man har opgjort de gennemsnitlige driftsudgifter totalt, før maksimumsgrænse, forældrebidrag, fordeling efter bilstandsloven og alt det dér, til praktisk taget det samme niveau nu i det kommende år som i det foregående år, mens alt andet er steget 16-18-20 pct. Vi kan ikke se andet, end at der må ligge en fejl, og det undrer os, at vi efter en uge ikke har kunnet få noget svar. Så længe vi ikke har fået det svar, tror vi simpelt hen ikke på, at der ligger en reel besparelse her, men at man ved en ny fejl simpelt hen lader daginstitutionerne mangle 350 mill. kr. i at fungere selv på det nedskårne niveau.

Jeg må konkludere i denne runde, at hvis ikke forringelserne på daginstitutionsområdet frafaldes, er det klart demonstreret, at sparepartierne sætter deres egen prestige over hensynet til børnene, til forældrene, til

de ansatte og til beskæftigelsen, at de fremturer med deres såkaldte besparelse, også efter at det er erkendt, at der reelt ikke spares noget som helst, at de gang på gang søger at dække over fejl, forglemmelser og sjusk ved at ophøje fejlene til politiske forlig, og at de i demonstrationen af deres antifolkelige magt forholder sig truende til de forældre og ansatte, som gennem betalingsboykot og faglige møder søger at påkalde blot en smule ansvarsbevidsthed. Hvorfor de insisterer på at fyre folk, har de ikke kunnet give blot skyggen af et rimeligt svar på, heller ikke i dag.

Hele denne sag har i alle sine faser indtil nu vist, at man af folketinget kan vente sig hvad som helst i retning af asociale og ansvarsløse beslutninger, og at det eneste forsvaret for beskæftigelsen og først og fremmest for børnenes vilkår og udviklingsmuligheder ligger i, at forældrene i samarbejde med de ansatte organiserer sig aktivt om disse krav.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Jeg skal ikke gå ind på hele den opremssning, hr. Steen Folke kom med om, hvor forfærdeligt det ville gå i institutionerne, når de nye normeringer trådte i kraft. Jeg er som tidligere nævnt ikke enig i disse synspunkter. Og mon ikke det er at tage munden lidt for fuld, for ikke at sige alt for fuld, når hr. Steen Folke siger, at på grund af de nye normeringsregler kan børnepædagogerne ikke mere deltage i vanskelige familievejledningssager? Jeg vil gerne slå fast, at børnepædagogerne ikke er ansat til sådant arbejde og ej heller er uddannet til det.

Så omtalte hr. Steen Folke Sverige som et land, der virkelig gør noget ved børneinstitutionerne. Det gør de sikkert også, men lad være med at tro, at Sverige har betydelig bedre forhold end vi, tværtimod, og jeg vil godt have lov til at nævne nogle tal.

Hvis vi tager institutioner for børn fra 0 til 2 år og ser på, hvor mange institutionspladser der er pr. 1.000 børn, så er der i Sverige 45 pr. 1.000 børn, i Danmark er der 71 pladser. Tager vi institutioner for børn fra 3 til 6 år, så er der for hver 1.000 børn 270 pladser i Sverige og 291 pladser i Danmark. Tager vi fritidshjemmene, er det svenske tal 18 og det danske 47. Jeg tror nok, Danmark står sig ganske godt i denne sammenligning. Og ser vi så på tallene fra Norge og tager